

DE TURKSCHE SCHOMMEL

DOOR ELISABETH AUGUSTIN

SAMEN hadden wij hem in het ziekenhuis opgezocht, onzen vriend Misja. Wasbleek lag zijn hoofd op de peluw, zijn oogen staarden met een koortsigen glans naar ons. Peinzend eerst, daarna met de lichtzinnige vroolijkheid, die zoo verrassend in hem kon opkomen.

Fritjof zat naast het ledikant, zijn donker gelaat naar den zieke toegekeerd, wat voorovergebogen. Als in mededoogen, zooals steeds onmachtig om te veinzen.

Toen wij het ziekenhuis verlieten, langs den tuin, stortte het zonlicht zich over ons uit. De lucht van medicijnen ging teloor in de geuren die aarde en boomen en heesters uitwasemden. Een gevoel van benauwenis week van ons. Wij liepen naast elkaar voort en het leek ons toe als bewogen wij zwierig als jonge circuspaarden.

Zooeven nog waren wij bedroefd geweest. Wij hadden evenals Misja gevoeld hoe benauwend het was in dit heldere stille huis te moeten liggen waarin alles kaal is en nuchter en blank. Waar men met geloken oogen, zelfs wanneer men zijn ooren dicht houdt, weet waar men toeft. Omdat het geheele gebouw, de wanden, het linnengoed, het licht, al hetgeen er te zien, te voelen, te hooren en te ruiken valt, doordrenkt is van de lucht die zieken omgeeft.

Ook ons had dit ondefinieerbare aangeraakt. Wij waren er stil van geworden en schuw. En thans overviel ons het felle licht van den middag. Zooals wij ons te voren verzet hadden tegen het fluïdum dat tusschen de muren van het ziekenhuis rondwaarde, ontsloten wij ons thans voor de warmte van de zon, voor het licht van den hemel. Het was ons als waren wij enkele oogenblikken geleden nog jaren ouder geweest.

Wij vermeden het beiden over onzen vriend te spreken. Zijn beeld immers zweefde ons nog voor den geest. Het vermagerde gezicht met het hooge en breede voorhoofd. Zijn hunkerende blik en als in een film daaroverheen geschoven zijn jongensachtige lach. Dit beeld ging als het ware voortdurend met ons mee, voor ons uit. Zooals men het beeld van een brandende lamp of van de zonneschijf langen tijd voor zich ziet, waarin men met onbeschermden oogen gekeken heeft.

Ik geloof niet dat wij de menschen zagen die langs ons gingen. Ook kwam het niet in ons op, bij de tramhalte te blijven wachten. Wij liepen naast elkander alsof de